

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **R. A. R. O.**, zastoupen Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem se sídlem náměstí Svobody 50, Sušice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2025, č. j. 20 Az 22/2024-62, ve znění opravného usnesení ze dne 4. 9. 2025, č. j. 20 Az 22/2024-79,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2025, č. j. 20 Az 22/2024-62, ve znění opravného usnesení ze dne 4. 9. 2025, č. j. 20 Az 22/2024-79, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2024, č. j. OAM-435/ZA-ZA11-P09-2024, žalovaný zastavil řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Tvrzení žalobce označil za nevěrohodné a neshledal žádné nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, které by odůvodňovaly opětovné věcné projednání žádosti.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou městský soud rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Opravným usnesením označeným v záhlaví městský soud nahradil odlišným textem část odůvodnění rozsudku týkající se závěrečného shrnutí a otázky nákladů řízení.

[3] Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že žalovaný pochybil, pokud si k návrhu žalobce neopatřil knihu *Jesucristo el Gran Psicólogo*, jejímž autorem měl být žalobcův otec. Dodal však, že proti nezohlednění a nepřeložení knihy se žalobce měl bránit v rámci správní žaloby proti rozhodnutí o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedenou výhradou se proto městský soud nezabýval a nevyhověl ani důkaznímu návrhu žalobce na provedení překladu knihy v řízení před soudem.

[4] Městský soud zároveň shledal, že žalovaný nevycházel z dostatečně aktuálních informací o zemi původu, které by reflektovaly specifickou situaci v souvislosti s prezidentskými volbami v červenci 2024. Aby dostál požadavku na úplné a *ex nunc* posouzení skutkové i právní stránky věci [čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále „procedurální směrnice“) a § 32 odst. 9 zákona o azylu], doplnil nové důkazy o situaci ve Venezuele. Na základě takto doplněných podkladů městský soud shledal, že se po volbách ve Venezuele nezměnila politická situace natolik, aby odůvodnila udělení mezinárodní ochrany žalobci. Dále uvedl, že azylový příběh žalobce působí v celkovém hodnocení nevěrohodně. Za nevěrohodné poté označil i tvrzení žalobce, že na něj byl ve Venezuele vydán zatykač z důvodu propagace a prodeje knihy, jejímž autorem byl jeho otec, neboť žalobce s propagací a prodejem této knihy přestal již v září 2021. Muselo by se jednat o velkou shodu náhod, pokud by se žalobce o vydaném zatykači dozvěděl právě dva týdny před podáním opakované žádosti.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž navrhl, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel namítá, že městský soud měl napadené rozhodnutí zrušit, jestliže shledal, že žalovaný nevycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Městský soud postupoval nesprávně, pokud provedl úplný a *ex nunc* přezkum napadeného rozhodnutí a tímto způsobem zhojil jeho vady. Kdyby městský soud rozhodnutí zrušil, žalovaný by musel přihlédnout k novým skutečnostem a žádost stěžovatele by mohla být projednána meritorně. Daným postupem tak městský soud připravil stěžovatele o řadu procesních práv. Dle názoru stěžovatele městský soud nesprávně vyhodnotil situaci v zemi jeho původu. Po eskalaci v období prezidentských voleb se situace nestabilizovala, pouze – kvůli brutální odpovědi venezuelského režimu – ustaly protesty. V zemi nadále panuje atmosféra strachu, dochází k zatýkání skutečné i domnělé opozice a porušování lidských práv. Situace v zemi tedy pro stěžovatele představuje relevantní hrozbu.

[7] Stěžovatel dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stran posouzení svého azylového příběhu. Městský soud se na jednu stranu odmítl azylovým příběhem blíže zabývat, na druhou stranu konstatoval, že příběh je nevěrohodný. Městský soud v napadeném rozsudku zaměňuje ženský a mužský rod, text nasvědčuje tomu, že byl převzat z jiného rozhodnutí a že se nejedná o autentický přezkum stěžovatelovy situace. Skutečnost, že se stěžovatel dozvěděl o zatykači na svou osobu až na jaře 2024, nezakládá nevěrohodnost jeho výpovědi. Nelze dovozovat, že stěžovateli nic nehrozí v zemi jeho původu, jestliže není v České republice aktivní v protirežimní činnosti a s prodejem knih přestal v době, kdy

pokračování

Venezuelu opustil. Stěžovatel odkazuje na jiné rozsudky Nejvyššího správního soudu, v nichž kasační soud rozhodoval o žádosti o mezinárodní ochranu příbuzných stěžovatelů, kteří propagovali jinou knihu jeho otce, a v nichž Nejvyšší správní soud konstatoval, že kniha měla být žalovaným přeložena. Stěžovatel dále poukazuje na některé závěry městského soudu, které jsou podle něj neúplné či zcela absurdní. Pokud žalovaný překlad knihy nepořídil, nemohl relevantně posoudit věrohodnost azylového příběhu stěžovatele. O to víc se pak jeví absurdní závěr, že stěžovateli v zemi původu nehrozí nebezpečí, když s propagací knihy přestal, čímž orgány veřejné moci dosáhly svého cíle. Soud tímto tvrzením mimoděk uznává, že stěžovatel v zemi původu protirežimní činnost vyvíjel, avšak dodává, že mu ani tak nyní nehrozí při návratu žádné nebezpečí. Městský soud pominul, že nebezpečí může osobě hrozit nejen s ohledem na její skutečnou činnost a záměry, ale i s ohledem na to, jak ji vnímá vládní režim. Soud se zabýval pouze dílčími aspekty azylového příběhu a učinil nepodložené závěry. Zejména opomněl skutečnost, že stěžovatel je synem autora několika protirežimních publikací, který se skrývá ve venezuelském pohraničí.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za zákonné a ztotožňuje se také s napadeným rozsudkem. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, případně aby ji zamítl.

[9] Stěžovatel následně doplnil kasační stížnost o argumentaci týkající se intervence USA ve Venezuele. Vzhledem k mimořádnému stavu se stěžovatel nemůže vrátit do země původu bez toho, aby nebyl vystaven újmě, která spočívá v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Důsledky nové mezinárodní situace ve Venezuele by měly vést ke zrušení napadeného rozsudku městského soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě, proto je nutné se zabývat její přijatelností. Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), totiž platí, že rozhodoval-li před krajským (městským) soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Podstatný přesah má podobu rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to 1) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo 2) v případě zásadního pochybení krajského (městského) soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS; či ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11).

[11] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, neboť se městský soud dopustil zásadního pochybení spočívajícího v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. V tomto směru je kasační stížnost též důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat rozhodnutí kvůli tomu, že v něm objektivně nelze zjistit samotný obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej automaticky i na situace, kdy se správní orgány, potažmo soudy dopustí dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat.

[13] Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval námitky za liché, mylné či vyvrácené, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, či proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal soud za prokázaný a jak posoudil skutečnosti mající pro věc zásadní význam. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se tedy jedná i v případě, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (rozsudek č. j. 2 Ads 58/2003-75), nebo také tehdy, pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Ostatně i Ústavní soud zdůraznil, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování (viz nálezy ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, a ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01).

[14] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost pak přichází v úvahu mimo jiné tehdy, jestliže odůvodnění rozhodnutí je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu a tuto nesrozumitelnost nelze odstranit výkladem, přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu apod. (např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, či ze dne 25. 4. 2013, sp. zn. 6 Ads 17/2013-25). V rozsudku ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, Nejvyšší správní soud uvedl, že nesrozumitelnost rozhodnutí *„spočívá buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje“*.

[15] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek trpí popsáný vadou nepřezkoumatelnosti způsobenou jak nedostatkem odůvodnění, tak nesrozumitelností.

[16] V bodě 38 napadeného rozsudku městský soud poukázal na to, že předmětem řízení je přezkum rozhodnutí o opakované žádosti stěžovatele, nikoli postup žalovaného v prvním řízení. Uvedl, že v probíhajícím soudním řízení se stěžovatel nemůže bránit proti nepřeložení a nezohlednění knihy *J. el G. P.* žalovaným, neboť to, do jaké míry je tato kniha azylově relevantní, bylo žalovaným hodnoceno v řízení o první žádosti stěžovatele. Městský soud konstatoval, že mu nepřísluší přezkoumávat rozhodnutí o první žádosti a je povinen z něj vycházet.

pokračování

[17] Městský soud v bodě 39 napadeného rozsudku uvedl: „*O přesto, že soudu nepřísluší přezkoumávat rozhodnutí o první žádosti žalobce, neopomněl, že toto rozhodnutí a důvody první žádosti žalobců musí zohlednit za účelem posouzení, zda aktuální situace ve Venezuele, případně důvody druhé žádosti žalobce, mohou být důvodem pro meritorní posouzení jejich opakované žádosti. Soud však takové důvody neshledal, protože mimo jiné též nevyhověl důkaznímu návrhu žalobce na provedení překladu knihy J. el G. P.*“

[18] V bodě 40 napadeného rozsudku se městský soud zabýval otázkou, zda žalovaný posoudil dostatečně situaci ve Venezuele v souvislosti s prezidentskými volbami. Dospěl k závěru, že nikoliv, avšak tuto skutečnost neshledal důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť situace ve Venezuele se po vydání napadeného rozhodnutí dále vyvíjela a s ohledem na § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice je soud při posouzení závěrů žalovaného povinen zohlednit aktuální vývoj situace ve Venezuele po vydání napadeného rozhodnutí, tj. zohlednit situaci po volbách. Soud tedy shledal důvod pro doplnění důkazů pro posouzení otázky, zda by aktuální situace ve Venezuele mohla vést k naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Na základě provedených důkazů dospěl v bodě 44 napadeného rozsudku k závěru, že situace po volbách ve Venezuele nemohla významně zvýšit pravděpodobnost udělení mezinárodní ochrany stěžovateli. Pokračoval tvrzením „*Jak soud uvedl výše, azylový příběh žalobce působí v celkovém hodnocení nevěrohodně*“. Soud však nikde výše v textu hodnocení věrohodnosti azylového příběhu stěžovatele neprovedl.

[19] Městský soud v bodě 44 sice pokračoval jakýmsi stručným shrnutím tvrzených protirežimních aktivit stěžovatele, tomuto shrnutí nepředchází samotné posouzení relevantních skutečností, které svědčí ve prospěch či neprospěch nevěrohodnosti. Z odůvodnění rozsudku městského soudu není seznatelné, kterými úvahami se městský soud řídil, resp. jak tyto úvahy při tvorbě svých závěrů aplikoval, pokud dospěl k závěru, že „*azylový příběh žalobce působí v celkovém hodnocení nevěrohodně*“.

[20] Nelze přitom odhlédnout ani od nepřesností a gramatických chyb v textu napadeného rozsudku. V bodě 39 napadeného rozsudku městský soud hovoří o „*důvodech první žádosti žalobců*“, v bodě 44 hovoří o tom, že „*žalobce popsal, že se jen účastnila*“, „*neprojevoval-li žalobce svůj nesouhlas s výsledkem voleb doposud [...], považuje soud za nepravděpodobné, že by jej měla projevovat v případě návratu do Venezuely*“. Z uvedeného textu, který sám o sobě působí bez předchozího uvedení rozhodných skutečností neúplně, nelze s jistotou tvrdit, že se skutečně vztahuje k azylovému příběhu stěžovatele (či k azylovému příběhu jeho manželky). Tím, že se městský soud pochybení ve shodě přísudku s podmínem dopustil v napadeném rozsudku opakovaně (v bodě 45 uvedl, že „*žalobce [...] doplnila rodný list dcery*“, v bodě 48 uvedl „*uváděla-li žalobce*“, nelze taková pochybení považovat za ojedinělou písařskou chybu. Nejvyšší správní soud rozumí tomu, že se městský soud mohl inspirovat rozsudkem ve věci manželky stěžovatele (sp. zn. 19 Az 22/2024), a to vzhledem k tomu, že některé skutečnosti byly tvrzeny shodně, avšak městský soud v této věci zcela opomněl posoudit další stěžovatelem tvrzené skutečnosti, ve kterých se tvrzený azylový příběh stěžovatele odlišuje (stěžovatel například uváděl, že byl v roce 2017 zatčen kvůli protestům, v cele strávil tři dny, a proto poukazoval na hrozící nebezpečí pro navracející se osoby, které byly na protirežimních demonstracích zadrženy). Je však třeba zejména zdůraznit, že ucelená úvaha o věrohodnosti azylového příběhu stěžovatele chybí

zcela. Městský soud hodnotil v podstatě pouze věrohodnost tvrzení stěžovatele o vydání zatykače na stěžovatele. Na rozdíl od toho ve věci manželky stěžovatele byla věrohodnost tvrzení manželky stěžovatele hodnocena podrobně na dvou stranách rozsudku (tato část odůvodnění rozsudku pod sp. zn. 19 Az 22/2024 však nebyla „převzata“ do napadeného rozsudku a nebylo ani doplněno hodnocení dalších stěžovatelem uváděných okolností).

[21] Nejvyšší správní soud shledal nesrozumitelným i způsob, jakým městský soud přistoupil k žalobním námitkám směřujícím proti neprovedení překladu knihy žalovaným a proti posouzení povahy této knihy. Městský soud dospěl k závěru, že námitka směřuje proti rozhodnutí o první žádosti, a tudíž ji nelze uplatnit v nynějším řízení, jehož předmětem je rozhodnutí žalovaného o opakované žádosti. Městský soud rovněž nevyhověl důkaznímu návrhu stěžovatele na provedení překladu knihy. Zároveň však městský soud kvůli aktuální situaci ve Venezuele posuzoval, zda tato situace mohla vést k naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž se zavázal posoudit věrohodnost azylového příběhu stěžovatele se zohledněním rozhodnutí a důvodů první žádosti. Hodnocení věrohodnosti azylového příběhu stěžovatele však městský soud v podstatě neučinil, ač konstatoval, že *„Jak soud uvedl výše, azylový příběh žalobce působí v celkovém hodnocení nevěrohodně“*. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že uvedená kniha obecně může mít s ohledem na dostupné informace o zemi původu potenciál ovlivnit hodnocení věrohodnosti příběhu stěžovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31, bod 28 a 29). Městský soud tak nemohl hodnocení této publikace provedené žalovaným v první žádosti nyní zcela pominout a ani vůbec nevzít v potaz skutečnost, že žalovaný v řízení o první žádosti provedl překlad a hodnocení jen části publikace. Městský soud rovněž nemohl pouze odkázat na žalobní tvrzení o povaze dané knihy, neboť stěžovatel v žalobě i v průběhu správního řízení setrvale tvrdil, že se jedná o knihu, která obsahuje kritiku vládního režimu, a kvůli které do jeho domova vnikli maskovaní ozbrojenci z bezpečnostní služby SEBIN a způsobili mu zranění. Jinými slovy, aniž by se soud seznámil s obsahem navrhovaného důkazu, nemohl toliko z tvrzení stěžovatele, že kniha obsahuje kritiku vládního režimu, dovozovat, že by stěžovatel nemohl být v hledáčku státních orgánů, a ani nemohl posoudit, zda kniha obsahovala či neobsahovala výslovnou a ostrou kritiku venezuelského režimu. Navíc není příliš srozumitelné, jak městský soud žalobní tvrzení vlastně posoudil, neboť v bodu 44 uvádí, že *„žalobce v žalobě netvrdí nic konkrétního v tom směru, že by povaha jím propagované knihy jeho otce, měla svědčit o tom, že by mohl být v hledáčku státních orgánů více než tři roky po ukončení prodeje této publikace“*. Naopak v bodě 48 napadeného rozsudku městský soud uvedl: *„jak soud konstatoval výše, nevyplývalo z žalobcových tvrzení, že by kniha, kterou měl propagovat, neobsahovala výslovnou a ostrou kritiku venezuelského režimu“*. Na rozdíl od toho městský soud ve věci pod sp. zn. 19 Az 22/2024 v rámci hodnocení věrohodnosti tvrzení manželky stěžovatele (tato část odůvodnění rozsudku pod sp. zn. 19 Az 22/2024 však nebyla „převzata“ do napadeného rozsudku) korigoval závěry žalovaného o ryze náboženském charakteru knihy (poté, co si soud tuto knihu od žalovaného vyžádal a nechal přeložit pasáže označené za relevantní manželkou stěžovatele), neboť kniha podle odůvodnění ve věci pod sp. zn. 19 Az 22/2024 naopak odpovídá popisu manželky stěžovatele (zabývá se diktaturou a bojem proti ní). V nyní posuzované věci soud nevyhověl důkaznímu návrhu na provedení překladu knihy, avšak poté tuto knihu v bodu 44 a 48 nesrozumitelně hodnotil.

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud rovněž nepřehlédl, že městský soud vydal opravné usnesení ze dne 4. 9. 2025, č. j. 20 Az 22/2024-79. Městský soud ve výroku I. rozsudku žalobu zamítl, avšak v odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku (před vydáním opravného usnesení) v části *VI. Závěr a náklady řízení* (v bodech 57-59) konstatoval důvodnost první a třetí žalobní námitky, a uložil žalovanému mimo jiné si opatřit aktuální informace o zemi původu se zřetelem k proběhlým prezidentským volbám. Výrok písemného vyhotovení rozsudku (před vydáním opravného usnesení) byl tedy v rozporu s jeho odůvodněním, v důsledku čehož je nutné považovat rozsudek soudu za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2013, č. j. 4 As 1/2013-21). Městský soud poté vydal opravné usnesení, kterým byla nahrazena celá část *VI.* Městský soud to odůvodnil tím, že se jedná o písařskou chybu, neboť nedopatřením zkopíroval text bodů 57-59 připravený pro účely použití v jiném konceptu. Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že z textu bodů 57-59 naopak plyne, že se jednalo o případ stěžovatele. Opravné usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. přitom v žádném případě nemůže nahrazovat opravné prostředky a rozhodování kasačního soudu. I tato okolnost tak dokresluje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost.

[23] Výše uvedenými pochybeními zatížil městský soud své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající 1) v nesrozumitelnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a za 2) v nedostatku důvodů rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť z odůvodnění neplyne, jakými úvahami se městský soud řídil při hodnocení věrohodnosti azylového příběhu stěžovatele (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).

[24] Za této situace se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat věcnou argumentací stěžovatele uplatněnou v kasační stížnosti (a v doplnění kasační stížnosti), a tudíž ani nijak hodnotit správnost úvah městského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud postupovat podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[26] Městský soud rozhodne v novém řízení rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 28. ledna 2026

David Hipšr
předseda senátu